

www.galarna.si

Courtney Milan: *The Governess Affair*

Prevod: Anja Bakan

Copyright © 2012 by Courtney Milan

© za Slovenijo: Hiša knjig, Založba KMŠ 2015

Vse pravice pridržane.

Brez predhodnega pisnega dovoljenja je prepovedano uprizarjanje, reproduciranje, distribuiranje, dajanje v najem, javna priobčitev, predelava ali druga uporaba tega avtorskega dela ali njegovih delov v kakršnemkoli obsegu ali postopku, vključno s fotokopiranjem, tiskanjem, javnim interaktivnim dostopom ali shranitvijo v elektronski obliki.

Ilustracija na naslovnici: Shutterstock

Distribucija: Avrora AS d. o. o.,

p. p. 168, 4290 Tržič

Tel. +386 (0)59 932 107

www.galarna.si

CIP - Kataložni zapis o publikaciji

Univerzitetna knjižnica Maribor

821.111-3

MILAN, Courtney

Škandal z guvernanto : zlovesči bratje: predzgodba / Courtney Milan ; [prevod Anja Bakan]. - Žepna izd. - Maribor : Hiša knjig, Založba KMŠ, 2015

500 izv. - Prevod dela: The governess affair

ISBN 978-961-6958-95-0 (broš.)

COBISS.SI-ID 83415041

Courtney Milan

Škandal z guvernanto

Zlovešči bratje: predzgodba

Prevod:
Anja Bakan

*Za Amy, Tesso in Leigh.
Ko ste ob meni, me ni nikdar ,strah'.*

PRVO POGLAVJE

London, oktober 1835

Vrata knjižnice v zgornjem nadstropju so se silovito zaloputnila, da so se podboji kar stresli. Po podestu so zadoneli težki koraki in se grozeče približali Hugovi pisalni mizi. Pest je treščila po lesu.

»Prekleta, Marshall. Tole moraš urediti.«

Kljub dramatičnemu nastopu Hugo Marshall ni dvignil pogleda od knjig. Raje je tiho čakal in poslušal podrsavanje škornjev po preprogi. Ni bil služabnik in ni dovolil, da bi z njim ravnali kot s služabnikom.

Čez nekaj trenutkov je bila njegova potrpežljivost poplačana. »Uredi tole, *prosim*,« je zamomljal vojvoda Clermontski.

Hugo je dvignil glavo. Nevešči opazovalec bi se osredotočil na vojvodo Clermontskega, ki je očitno obvladoval položaj, nosil pa je telovnik, tako prepreden z zlatimi nitkami, da je bilo skoraj boleče zreti naravnost vanj. Taisti opazovalec se ne bi zmenil za pustega gospoda Marshalla, oblečenega v vse odtenke rjave.

Primerjave še ne bi bilo konec pri obleki. Vojvoda je bil izrazito mogočne postave, a ne debel. Njegov obraz je imel ostre in aristokratske poteze. Imel je živahne, ledeno modre oči, ki jim ni nič ušlo. Če bi nevešči opazovalec vse to primerjal s Hugovim ne ravno očarljivim izrazom in svetlo rjavimi lasmi, bi sklepal, da je bil vojvoda glavni.

Nevešči opazovalec, je pomislil Hugo, je idiot.

Hugo je odložil pero. »Nisem vedel, da je treba karkoli urediti.« Razen zadeve z njeno visokostjo. »Vsaj ne glede zadev v moji pristojnosti.«

Clermont je bil tako živčen, da se je dobesedno naježil. Skrajno neolikano se je podrgnil po nosu. »Pojavila se je neka nova težava. In to šele davi.« Pogledal je skozi okno in še bolj nagubal čelo.

Knjižnica v Clermontovi londonski hiši je bila v drugem nadstropju, razgled pa ni bil kaj prida. Skozi okno ni bilo videti drugega kot trg Mayfair. Jesen je zelene liste obarvala rjavo in rumeno. Zaplata obledele trave in nekaj pustega grmičevja je obkrožalo klop iz kovanega železa, na kateri je sedela ženska. Obraz so ji zakrivali široki krajci klobučka, okrašenega s tankim rožnatim trakcem.

Clermont je stisnil pesti. Hugo je skorajda lahko slišal, kako škripa z zobmi.

A njegove besede so izzvenele brezbrizno: »Torej, tudi če ne bom hotel popustiti trapastim zahtevam vojvodinje, bi lahko ti še vedno vse uredil, je tako?«

Hugo ga je strogo pogledal: »Niti pomisliti ne smete na kaj takega, vaša visokost. Saj veste, kaj je na kocki.«

Njegov sogovornik je kljubovalno prekrizal roke na prsih. Njegova visokost res *ni* razumela položaja in v tem je bila težava. Bil je vojvoda in vojvode niso dojemali pojma varčevanja. Če ne bi bilo Huga, bi se Clermontova ogromna

posestva že pred leti sesula pod težo njegovih
dolgov. Resnici na ljubo je bilo knjigovodsko
stanje zdaj komajda zadovoljivo, pa še to samo
zaradi vojvodove nedavne poroke.

»Toda tako dolgočasna je,« je ugovarjal
Clermont.

»Da, bo pa resnično zabavno, ko vam bodo
zasegli posestva, ki niso majoratna. Prepričajte
svojo vojvodinjo, da si vas srčno in iskreno spet
želi v svojem življenju. Potem se lahko smejete,
kolikor vas bo volja, vaša visokost.«

V skladu s poročno pogodbo je bilo nekaj
denarja takoj na mizi. A ta je hitro skopnel, ker je
bilo treba poplačati zapadle hipoteke in vrtoglavo
visoke dolgove. Preostanek vojvodinjine zajetne
dote je bil vezan v sklad, ki ga je ustanovil njen
oče. Predvideni so bili redni prilivi, vse dokler se
bo vojvoda trudil osrečevati svojo ženo.

Na žalost. Vojvodinja se je pred štirimi meseci
namreč odselila.

Clermont se je kujal. Ni ga bilo mogoče
opisati drugače. Pobesil je ramena in brcal je v

rob preproge kot trmoglav otrok. »Jaz pa sem že mislil, da je mojih denarnih težav konec. Zakaj sem te pa potem najel, če ne za to ...«

»Vseh vaših denarnih težav *je bilo* konec, vaša visokost.« Hugo je s prsti pobobnal po mizi. »In kolikokrat vas moram še opomniti? Niste me najeli. Če bi me najeli, bi mi izplačevali honorar.«

Hugo je predobro poznal vojvodove poslovne obete, da bi verjel čemu tako praznemu, kot so denimo obljube o plači. Plače se je dalo zamakniti, toda *stave*, ki so dobile svoj blagoslov v londonskem hazarderskem klubu White's ... No, te so bile nedotakljive.

»Da,« je zagodrnjal vojvoda, »toliko o tem. Rekel si, da si moram le poiskati dedinjo in ji naplesti karkoli, samo da bo srečna.« Namrščil se je proti preprogi pod svojimi stopali. »To sem storil. Pa poglej, kje sem zdaj – vsaka srborita psica pod soncem si domišlja, da me ima pravico obljajati, znova in znova. Kdaj bo že konec?«

Hugo je dvignil glavo in Clermonta pogledal v oči. Ni trajalo dolgo, prodorni pogled je vrtal

vanj le nekaj sekund, pa je možak pobesil brado in pogledal stran, kot da je *on* uslužbenec in Hugo njegov nadrejeni.

Prav mučno je bilo. Vojvoda bi moral znati prevzeti nadzor. Toda ni bilo tako: Clermont je bil tako vajen, da se vsi klanjajo zaradi njegovega naziva, da se ni nikdar naučil uveljaviti zgolj na račun svojega značaja.

»Očitno se je pojavil komunikacijski šum.« Hugo je sklenil konice prstov. »Nikdar vam nisem svetoval, da ji morate *naplesti* karkoli, samo da bo srečna.«

»Pa si! Rekel si ...«

»Rekel sem, da morate *storiti* vse, da bo srečna.«

Clermont je bil včasih kot otrok, kot da ga ni nihče naučil, kaj je prav in kaj narobe. Ob teh besedah je nagrbančil nos. »V čem je pa razlika?«

»No, *rekli* ste ji, da jo boste vedno ljubili. Kaj pa ste dejansko storili? Poročili ste se z njo in si čez tri tedne omislili neko operno pevko. Vedeli ste, da morate ženo osrečiti. Kaj ste pa razmišljali?«

»Kupil sem ji zapestnico, ko je nergala! Kako pa naj bi vedel, da od mene pričakuje zvestobo?«

Hugo se je osredotočil na papirje na svoji pisalni mizi. Še celo njegov pokojni oče, za katerim ni žaloval, je zmožgel zvestobo in to je potrjevalo njegovih šestnajst otrok, če smo natančni. Toda to ni bil primeren trenutek, da bi vojvodo spomnil na njegove poročne zaobljube.

»Znova osvojite njeno srce,« je rekel tiho. Na kocki je bila tudi njegova prihodnost. Ne nazadnje ni bil zaposlen pri vojvodi in za svoje težaško delo ni prejemal plače. Delal je po načelu nekakšnih provizij – stav, če smo natančni, kakor bi se izrazil finančno nesposobni vojvoda. Če bo vojvodo skozi to leto spravil v enem kosu, bo osvojil petsto funtov. To ni bil le denar: petsto funtov bi zadostovalo, da zasnuje lasten imperij.

S tem upanjem je živel in delal tri leta. Če je le za hip pomislil, da utegne *izgubiti* ... Kar videl je temačno očetovo postavo, ki stoji nad njim. *Ti prekleti neuporabni usranè! Nikoli ne bo nič iz tebe.*

Stresel je z glavo in se otresel teh mračnih misli. Ne bo postal samo *nekdo*. Postal bo najbogatejši rudarjev sin v vsej Angliji.

A Clermont mu ni vračal pogleda, temveč je nagubal čelo in se zazrl skozi okno. »Ni ravno tako preprosto.«

Tista ženska je še vedno sedela na klopi. Obrnila je glavo in Hugo je za hip uzrl njen profil: privihan nos, pridih rožnate na ustnicah.

»Torej,« je zamomljal Clermont, »za neko guvernanto gre.«

Hugo je zavil z očmi. Nobeno priznanje, ki se začne takole, se ne more dobro končati.

Clermont je krilil z rokami. »Zgodilo se je poleti, ko sem šel po opravkih v Wolverton Hall.«

Hugo si je v mislih to raztolmačil: vojvoda se je s svojimi ničvrednimi prijatelji zapil do mrtvega, potem ko mu je žena pobegnila in je njegov tast zategnil nekdanj bogato napolnjen mošnjček. Vendar ni imelo smisla vztrajati, naj mu možakar pove po pravici. Tega ne bo dočakal.

»Kakorkoli že,« je rekel Clermont in pokazal na klop pod oknom, »to je ona, tamle. Čaka. Od mene zahteva odškodnino.«

»Kako, prosim?« je Hugo zbegano zmajal z glavo.

»Ti moram črkovati?« se je pridušal vojvoda.
»Od mene hoče razne stvari.«

Se mu je zdelo, da se vojvoda obnaša kot otrok? Kot dojenček bi bilo bližje resnici. Hugo je ohranil miren glas. »Med podatkom, da ste šli v Wolverton Hall po opravkih, in dejstvom, da pred vašo hišo neka guvernanta čaka na odškodnino, manjka kar precej informacij. Zakaj pa hoče odškodnino? Kdo vas je obvestil o tem?«

»Ravnokar me je ulovila, ko sem se vračal od ... No, saj ni važno, kje sem bil,« je rekel vojvoda.
»Stala je na ulici in čakala, da kočija ustavi.«

»In kaj hoče?« je vztrajal Hugo.

Clermont se je neprepričljivo zasmel. »Nič! V resnici čisto nič. Jaz, hm, torej, ko sem šel v Wolverton Hall, sem videl, da zna z majhnimi otroki. Zato sem ji ponudil službo varuške za svojega sina.«

»Vašega še nerojenega otroka.«

»Da,« je zamomljal Clermont. »Natanko tako. Zato je pustila službo v Wolvertonu, jaz pa ji potem nisem mogel ponuditi druge, ker je vojvodinja odšla. In zdaj je tudi ona jezna.«

Zgodba ni bila niti približno verjetna. Hugo je na kratko premleval, da bi njegovo visokost ozmerjal z lažnivcem. Pa ne bi nič pomagalo: iz svojih bogatih izkušenj je vedel, da se je vojvoda vedno držal svojih pravljič kot pijanec plota, pa naj bo njegova zgodba še tako polna lukenj.

»Pravi, da bo sedela tamle, dokler ne dobi odškodnine,« je rekel Clermont. »In verjamem ji, da misli resno. Zdaj vidiš mojo težavo. Če se bo vse srečno izteklo, bom vojvodinjo že v nekaj tednih privabil nazaj sem. Tole se dogaja ob strahotno nepravem času. Punca bo mislila ...«

»... da ste zapeljali in skvarili služabnico?« je suho vprašal Hugo. Sam bi stavil točno na to.

Clermont pa ni niti zardel. »Točno,« je rekel. »Sam vidiš, da je zamisel naravnost absurdna. In *seveda* nisem storil ničesar podobnega, to vendar veš, Marshall. Ker pa so stvari takšne, kakršne pač so, mora stran, preden se vrnem.«

»Ste jo prisilili?« je vprašal Hugo.

Ob tem je Clermont *vendarle* zardel. »Ljubi bog, Marshall. Vojvoda sem. Ni se mi treba

vsiljevati ženskam.« Namrščil se je. »In kaj to tebi mar? Saj te ne kličejo volk iz Clermonta na račun tvoje vesti.«

Ne. Niso ga. Vest pa je kljub temu imel, le da jo je poskušal odmisлити.

Hugo je pogledal skozi okno. »Nič lažjega. Poklical bom stražnike, naj jo pripravijo zaradi klateštva ali pa motenja javnega reda.«

»Ah ... ne.« Clermont se je odkašljajal.

»Ne?«

»Možnosti, da priča na sodišču, ne bi ravno rekel *dobra* ideja. Saj veš, da imajo tam vse polno novinarjev, ki napišejo par vrstic za časopise. Morda bi kdo kaj spraševal. Morda bi začela npletati izmišljotine. Uradno preiskavo bi resda lahko zatrl, toda kaj če bi karkoli od tega prišlo na uho Helen? Saj veš, kako je občutljiva, ko gre za druge ženske.«

Ne, od tega možaka ne bo izvedel ničesar uporabnega. Hugo je zavzdihnil. »Vi ste govorili z njo. Kolikšno odškodnino pa zahteva?«

»Petdeset funtov.«

»Je to vse? Lahko bi ...«

Toda Clermont je odkimal. »Noče samo denarja. Ne morem ji dati tistega, kar bi rada. Moral jo boš prepričati, naj odide. In poskrbi, da se moje ime ne bo znašlo v rumenih časopisih, velja?«

Hugo je nejevoljno stisnil ustnice.

»Konec koncev,« je rekel Clermont in krenil proti vratom, »je na kocki moja celotna prihodnost. Ko se vrnem, pričakujem, da bo vsa ta nesrečna zadeva z guvernanto že urejena.«

Hugo pravzaprav pri vsem skupaj ni imel nobene izbire. Na kocki je bila tudi njegova prihodnost, prav toliko kot Clermontova. »Je že ni več.«

Clermont je samo prikimal in odšel, Hugo pa je zamišljeno opazoval klop na trgu pod hišo.

Guvernanta je še vedno sedela tam in obračala glavo, ko je opazovala mimoidoče na pločniku. Ni bila videti kot nekdo, ki ga bo vsak hip zgrabila histerija.

Mogoče je Clermont ni ocenil popolnoma napačno in bo zadevo mogoče urediti z enim

samim pogovorom. V njeno dobro je upal na to.

Kajti če pogovor ne bo dovolj, ji bo moral zagreniti življenje.

Tega si res ni želel.

Gospodična Serena Barton je še ob najboljših dneh s težavo obvladovala svoj nemir. Tega popoldneva je zapihal hladen veter, ki je nebo prekril z oblaki in dan oropal sonca. Jesensko listje je v pišu škrebalo po tlakovcih. Veter je rezal skozi njen pretanki plašč in komaj se je zadržala, da se ni z obema rokama objela. Kljub vsemu se je prisilila, da je obsedela pri miru in se držala pokončno. Ne bo zmrznila, samo zelo, zelo se bo prehladila. Nič takšnega, česar se ne bi dalo rešiti s skodelico vročega čaja, ko se zvečer vrne v sestrično stanovanje.

Od strani je ošinila manjšo gručo, ki se je zbrala na prehodu pred domom vojvode Clermontskega. Na umirjeno pozno popoldne je šlo mimo le malo služinčadi. Zgrnili so se v skupinico in buljili vanjo. Nedvomno so vedeli,

da je govorila s Clermontom. Zanašala se je na njihovo opravljanje. Ugibanja ga bodo spravila v večjo zadrego kot preprosto pojasnilo, kaj se je zgodilo, in upala je lahko le na to, da ga bo zelo sram. Ugibanja so rodila govorce in govorce so sprožile grajo.

Tri sobarice v pomečkanih predpasnikih so si šepetale med seboj, ko je okrog ovinka na cesto zakorakal neki moški. Komajda jih je opazil, toda ženske so ga samo pogledale, pa so se že razbežale vsaka v svojo hišo kot kokoši, ki se poženejo v beg pred sokolom.

Ni bil videti kot aristokrat. Nosil je rjavo, preprosto obleko in kravato z običajnim vozlom. Blago srajce ni bilo snežno belo, pri čemer so vztrajali bogataši. Manšete so bile videti čiste, toda kot se z blagom rado zgodi po več pranjih, so zbledele v manj prefinjeno slonokoščeno barvo. Ustavil se je na ulici točno nasproti nje, dvignil glavo in jo pogledal v oči.

Serena si je tri mesece razbijala glavo z vprašanjem, kaj je storila narobe in kako bi se

